

Kerekes Ivett Kriszta

AMIATT

Azok az Idők II-v2.

helma

Helma Kiadó 2023

helma

© Kerekes Ivett Kriszta 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36 (30)499-34-77
E-mail cím: info@helma.hu
Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.
ISBN 978-963-639-276-5
Borítóterv: Kerekes Ivett Kriszta és Oláhné Vass Anita munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

2044. augusztus

Tessék! Erre elég egy Msc. Az Msc-s a világmegmentést félretéve épp a papírokat írta alá, mert a spermadonor felmenője annyi adósságot hagyott a lányaira, hogy különben sose bírták volna kifizetni. Úgyhogy ő a szárazságtűrő növények módosítása helyett, mehetett katonának.

Azért volt, hogy ott pipiskedett a – számára túl magas – pultra felkönyökölve, az átvételi elismervényt böngészve. A kissé nőietlenül széles vállával szinte felhúzta magát a bútorlapra, hogy az alacsony termete ellenére az oldal tetejét is lássa.

Ahogy egyensúlyozott, folyamatosan imbolygott. A vékony dereka alatti domború csípője ringva egyenlítette ki az erőhatásokat. A kerek fenekére és izmos lábaira simuló, fekete farmer alatt a vádlija izmai kötegenként, külön moccantak.

A nő a túlságosan szűk kupacot megtolta a pult másik oldala felé. Higgadtan. Akkor is, ha szégyenkezhetett, mert az államvizsga óta eltelt fél évben végre visszaszerezte a súlyát, így nem volt jó rá a fizikai felmérés alapján kiutalt XS-es ruhaadag.

Ezért éppen újat kerestek neki.

Pedig enélkül is észrevette a fekete haja és a női mivolta miatt az elítélő tekinteteket. Még akkor is, ha 2044-et írtak, és neki viszonylag világos volt a bőre, révén csak félig cigány. Mégis üvöltött róla, hogy van benne vonós vér.

Ez első ítéleteknek épp elég alapot kínált.

– Ugye tudod, hogy a kiképzés alatt még próbaidőn vagy? – Cserélte ki neki a fiatal, szemüveges közlegény a két számmal nagyobb NATO csomagra a kupacot.

Ezzel finoman azt próbálta jelezni: nem nézi ki, hogy a puha formája majd kibírja a kiképzést, amit kapni fog.

– Nem hiszem, hogy a tudományos tisztok különösebben hajszolva lennének – felelt halkán a nő.

Bár, amíg az ígért fizetést kapja, a pokolba is lemerült volna, mivel szüksége volt a pénzre.

– Mert, mi vagy? Biotechnológus? – vakkantott a raktáros.

– Genetikus – felelte.

Határozottnak hangzott. Akkor is, ha még furcsának találta kimondani az alig néhány hónapja megszerzett végzettsége nevét.

– Beszítvad – húzta el a száját az ellátmányos a folyosó vége felé pislogva.

Ahol feltűnt egy robot...

Vagyis egy ember, egy testpáncélban. Ennek ellenére a fiatal nőnek azért egy pillanatig kihagyott a szíve. Aztán nyugalmat erőltetett az arcára. Főleg, hogy a férfi felé tartott. Olyan öt-tíz évvel lehetett idősebb, azonban a szíjas test viszonylag sovány arcról nem bírta belőni a pontos korát.

– Bunkó volt? – meredt a gépember a raktárosra.

A kérdezett óvatosan megvonta a vállát. Közben a kissé szögletes fejen lévő, nőiesen dús szájnak az ideges rezdüléseit figyelte, hogy rájöjjön, mit várhat tőle. Felette a dióbarna szemek veszélyesen hunyorogtak, ahogyan a tacsó felé fordult a drabális gépezet.

– Kaptam plusz zsákokat a könyveimnek – szólalt meg sietve a genetikus, mert nem akarta, hogy miatta bárkit elővegyenek.

– Nem felhőben tartod a jegyzeteidet? – torpant meg a gépben az ember.

– Dehogynem, de attól még azt írták, hogy húsz személyes tárgyat be lehet hozni. Úgyhogy hoztam tizenkilenc könyvet – mosolyodott el az újonc.

A tisztje szemügre vette. Az a mosoly majdnem ragyogónak tűnt. Egyenesen optimistának látszott a kissé huncut fogmutogatással. A teremtésnek szép fogai voltak, viszonylag fehérek és nagyjából szabályosak.

Mondjuk, a szemfoga kissé kiállt, és ez manószzerűvé tette az éppen, hogy már nem lány egyébként is kerek ábrázatát.

A gépben az ember visszamosolygott rá. Miközben belenézett a koravén, szomorú szemekbe, amik egyáltalán nem bírták követni a sima arc alsó felének megjátszott könnyedségét.

A férfi lepillantott a második súlyos zsákra, amikben az említett könyvek lapultak. Valószínűleg a legvastagabbak, amiket otthon talált. Kérdés nélkül felnyalábolta neki. Aztán magyarázat nélkül elindult egy irányba, a nő pedig kocoghatott utána, mint egy kiskutyá.

– Ezek szerint miattad szívtam be – konstataálta a legfrissebb csapattag pimaszul a háta mögül.

A tisztje vádlón megfordult. Hagyta, hogy a szeme teljesen elsötétedjen. A nő szemöldöke megrezzent, ám nem hátrált előre. Helyette visszavette a hátizsákját, és a vállára csapta, bár megtántorodott a lendülettől.

Azonban gyorsan magára talált.

– Nem beszélhetsz így a feletteseddel! – figyelmeztette a szívás oka.

Majdnem az ujjával is rábökött. Aztán emlékeztette magát, hogy neki ilyenekre nincs szüksége. Elvégre egy két méter nagyságú, gyilkolásra tervezett acélszerkezetben trónolt. Azért felháborodva elsápadt, amikor felfogta, hogy a nő csak tudatosan nem rántja meg a vállát.

Hiába. A felettese kiszúrta az izmok moccanásából, hogy majdnem megtette. Hogy legalább metakommunikációval majdnem a képébe köpte:

– És mégis...

– Bocsánat! – mondta ennek ellenére a pimasz.

Tulajdonképpen kellemes volt a nő hangja. Akkor is, ha kicsit magas és túl halk. Nem tűnt úgy, mintha gúnyolódna. Csak a cinkos hunyorgás bizonytalanította el ebben a férfit. Mindenesetre még nem dörrent rá, mert nagyon akarta.

Nem véletlen adták meg neki a szinte tisztí fizetést, amit az igényében megjelölt.

Ő olvasta az egyetlen megjelent tanulmányait, és az épphogy nő konkrétan egy zseni volt. Pedig még huszonegy sem múlt. Igazából még lógott a tojásbéja a seggéről, és már zsebre tette a fél csapatát azzal a vektormódosítással¹, amivel lemodellezte, hogyan lehet felnőtt sejtbe utólag gént bevinni.

Amit kipróbáltak, és – legalábbis majmokon – hibátlanul működött.

¹ Vektor: genetikában a beintegrálendő génszakasz.

Mindezt pedig valószínűleg csak azért publikálta le, mert pénzdíjas volt a cikkverseny. Ha lehet annak nevezni, azt az alig kétezer eurót, amit az első helyezése ért. Ő mégis megcsinálta.

Teljesen ismeretlenként, egyedüli szerzőként, hallgatóként egy aprócska kelet-európai országból, ahol egyetlen rendes egyetem sem maradt. Témavezető nélkül. Hogy aztán hihetetlen tempóval habzsolva a krediteket, summa cum laude, jóval a kijelölt idő előtt lediplomázzon ugyanabban a semmilyen nevű oktatási intézményben.

– Moderáld magad! Nem barátkozni jöttél – közölte ennek ellenére a főnöke hidegen.

– Értettem – bólintott, és kiürült az arca.

Amikor megálltak egy ajtó előtt, a nő engedelmesen benézett. Volt annyi esze, hogy magától rájöjjön, ez lesz a szállása. Mert a gépben az ember ezt is kitaposta neki. Igaz, csak egy nyomorult, zsebkendőnyi altiszti fülkét kapott, amiben az íróasztalt konkrétan az ágyhoz tolták, azonban még saját fürdőszoba is tartozott hozzá.

– Nagyon régóta nem volt saját szobám! – ragyogott fel a teremtés tekintete.

A férfi kis híján elmosolyodott, ám mivel ránéztek, megtartotta a tekintélyes, némileg marcona arcot. Azért várakozón intett befelé. Az újonc pedig beoldalgott. Félénken körül cserkészte az apró teret.

Valószínűleg tetszett neki.

Energikusan megperdült, és hanyagul tisztelgett. A főnökének most már komolyan magára kellett szólnia, hogy ne vigyorodjon el, mert tényleg szimpatikus volt neki. Az a gyermeki ártatlanság, ahogyan felpislogott rá:

– Azt hittem, a jövevények tömegszálláson alszanak.

– Te nem, Angyalkám – csóválta meg a fejét.

Egyébként sem hagyta az embereit oda kerülni. Hitt benne, hogy kipihenten lehet jól dolgozni, és ahhoz kettőnél többen semmiképp nem szabad egy szobában létezni. Ennek ellenére ritkán kapott valaki a lelegején saját szobát.

Különösen most, hogy három nő volt a csapatban. Akik közül az egyik egyedül egy kétágyasban lakott. Viszont a férfi nem akarta, hogy az újonc emiatt felmondjon a próbaideje alatt. Úgy sejtette – a származásának hála –, hogy a fehér, elitista seregben, így is eleget fogják kínozni. Legalább legyen hova menekülnie előlük.

– Vica – adott egy utolsó mosolyt a kicsike.

– Peter, de hívhatsz Örnagynak.

– Baj, ha nem?

– Mert? Derogál, hogy nem ezredesnek felelsz? – Majdnem megdühödött.

– Mert, gondolom, több vagy, mint a tisztséged.

Ezek után viszont nem tudott haragudni. A férfi megcsóválta a fejét, és egy szó nélkül kiment, mielőtt még meghatottságában valami ostobaságot mond.

Vica este már a kiutalt ruhákban, lehajtott fejjel sétált be az ebédlőbe. Igyekezett annyira határozottnak tűnni, hogy ne nézzék áldozat-típusnak, közben mégis mindenki útjából odébb menni.

A tálcájára odadobott egy könyvet is, hogy kerülhesse a szemkontaktust.

Kiszúrta az őrnagyát. Egyedül egy asztalnál. Mindenkitől messze. Utolsó utáni lehetőségnek eltette, azonban inkább nem reszkírozott volna a férfi jóindulatával. Különben is... Bízott a tervében:

Úgy kalkulált, hogy még mindig nyugalmasabb lesz az „antiszociális, könyvmoly, tudócsaj” szerep, mintha valami csoportba óvatlanul belemászik. Nem utolsó sorban emlékezett a délutáni tanácsra, miszerint nem barátkozni jött ide.

A pultnál majdnem salátát választott grillsajttal, aztán eszébe jutott, hogy másnap reggel, éhgyomorral tíz kilométer futással fog indítani, úgyhogy némi rizst is kért mellé. Az egyik oldalsó nyolcas asztal felé indult, ahol már öten ültek.

Figyelt pár légvételt. Mindenki látványosan kerülte ezt a társaságot. Ők enni kezdtek. Tehát valószínűleg nem vártak mást magukhoz. A nő bátran odalépett. A fiatal férfiktól legtávolabbi székre pislogott:

– Bocs... a fal mellett szabad az a hely?

Az egyik, egy angyalnak kinéző, aranyhajú félisten már nyitotta a száját. Hogy durván elküldje. Vica látta az Ádám-csutka mozgásán és a nyak feszülésén, hogy ebből elutasítás lesz. Azonban váratlanul az angyalarcú melletti, semmilyen barna szemű-hajú, nem rossz testű, viszonylag magas, bár inkább szíjas, mint izmos, szemüveges fiatal megszólalt:

– Persze.

A másik négy egy pillanatra a megszólaló felé fordult. Értetlenül. Vica kihasználta, hogy kikerült a figyelemből: becsúszott a székek közötti szabad téren. Letette a tálcat, fél kézzel kinyitotta a könyvet, és enni kezdett. Közben pedig megkísérelt csak és kizárólag Papp Károly: Azareljének soraira figyelni.

Örült, hogy magyart hozott be, nem valami angol szöveget, mert az egész asztal méregette. Így legalább nem értették. Aztán az egyik pofátlanul elővette a tabletjét, és lefotózta a fedőlapot. Valószínűleg a fordítónak.

A pusmogás hangosabbá vált, és a szemöldökök még jobban felszaladtak. Vica pedig csak azért sem sietett a vacsorájával. Kényelmesen falatozott. Látszólag tudomást sem vett a sugdolózásról.

Csupán egyszer tette le a könyvet, hogy újraterkerje a kontyát a tarkóján. Ami alatt arra eszmélt, hogy mind az öt katona a szék mögé leeső, régimódi fonatát búvóli. Megkövülten. A nőt ugyan nem nevelték cigánynak, viszont voltak hagyományok, amiket tartott.

Mint amilyen a hosszú haj is volt. Szemben az itteni nők általában kényelmes – és főképp divatos –, rövid viseletével. Amire néha kicsit irigy lett, amikor a saját több kilós zuhatagát próbálta megregulázni.

A nő hosszan kifújta a levegőt, viszont megállta a sóhajtást. Teljesen bezárkózva viszonzta a szemkontaktust, amíg helyrehozta a kinézetét. A legtöbb lesütötte a tekintetét, ám az angyalarcú macskaszemű, és a mellette ülő barna férfi képes volt állni az egyébként súlyosnak titulált pillantását.

Vica ezek után viszonylag tempósan befejezte, majd felállt:

– Egy élmény volt, fiúk – sóhajtott kifelé menet.

– Megismételhetjük holnap is – vetette utána a szemüveges.

A társai kérdő tekintetére vállat vont, és visszavette a beszélgetés fonalát.

A nő reggel az első turnussal ment, hogy minél kevesebb ember legyen tanúja annak, ahogyan vörös fejjel, alig két perccel a szintidő előtt befut a célba. Annyira nem ment neki. Bár ezt a tempót még különösebb megszakadás nélkül tudta hozni.

Időben, tehát nem kellett újrafutnia.

Aztán egy egyszerű, kemény tojásos, vaj nélküli pirítós után, még felkapott egy almát, és indult a gyakorlópályára. Ott legalább nem bizonyult teljes katasztrófának. A kézitusa nyilvánvalóan ment neki. Hiszen évekig küzdősportolt.

Terápia gyanánt. Ennek ellenére, mivel semmit nem csinált fél szívvel, tényleg magára szedett némi technikát.

Utána lőttek. Azt is szerette. Valahogy érezte, hova megy a golyó. Nem esett nehezére kalkulálni az erőhatásokat. Ezzel a délelőtti véget is ért. Miután ebédre elrágta a szobájában a reggelről lenyúlt almát, délután egykor megjelent a tudományos műhelyek folyosóján.

– Csatamban dolgozol, de saját projektet leszel, és csak nekem felelsz – közölte a szabályokat Peter, amikor bevitte az egyik jól felszerelt helyiségbe. – Szeretném, ha az emberi sejtek utólagos módosításán dolgoznál! Ezt kéne megoldanod! Közben, kérlek, töltsd ki a jelentkezési lapot az oxfordi doktori iskolához!

– Nincs pénzem képzésre – ingatta a fejét a kezébe nyomott paksamétára.

– Nem kell fizetned érte, de elvárom, hogy elvégezd! Holnap ötkor várlak konzultálni a témaötleteidről.

A helyreutasított bizonytalanul felpislogott:

– Nem készültem doktorira...

– Tudom. Vedd isten hozott ajándéknak! – bólintott az őrnagya. – Vagy főnöki szeszélynek... Ahogy jobban esik...

A labor egy csoda volt. Legalábbis Vica így találta. Látott már képen ilyen drága gépeket, azonban még sosem nyúlhatott hozzájuk. Kissé zavarba is jött. Megilletődötten ácsorgott, amíg a kollégái neki nem kezdtek a beavatásának.

Úgyhogy a nő vacsora helyett is autoklávozható,² és lombikokat mosogatható.

A beavatott tulajdonképpen nem bánta. Megszokta már a csinovnyik munkát. Elvégre csak egy taknyos, friss diplomás, zöldfülű volt a kiemelkedő tudósok között. Különben is mondhattak bármit, de az üvegplafon még a '40-es években is ott terpeszkedett a feje felett.

Kifejezetten alacsonyan a hozzá hasonló, látványosan kisebbségi nőknek.

Úgyhogy reggel éhgyomorral indult el a következő futására. Ahol furcsamód egy izotóniás ital várta az öltözőszekrényében. Vica kipróbálta a kódját, ám nem állították át, és feloldás nélkül nem nyílt a zár.

Akkor ezek szerint akadt, aki még tudott az estéről. Mondjuk, ezen a világ legfőbb katonai szervezeténél nem kellett volna meglepődnie. Megszagolta az italt. Jó illatúnak találta, bár természettudósként tisztában volt vele, hogy ez nem jelent semmit.

Óvatosan belekortyolt. Furcsa ízt sem érzett. Viszont a hirtelen kapott cukortól megkordult a gyomra. Elvégre tegnap dél óta nem evett. Akkor is csak egy almát. Úgy döntött, megkockáztatja.

² Magas nyomáson, és a szobahőmérséklethez képest magasabb hőmérsékleten működő eszköz, amit tárgyak fertőtlenítésére használnak.

Lehúzta az egészszet, mielőtt elindult a kötelező futásra. Ő lepődött meg a legjobban, hogy nem lett rosszul. Pedig hasmenés várt. Vagy kiütéseket, vagy más finomságot, amivel a rossz humorú többiek egy újoncot szívtathattak.

Azonban ez pusztán figyelmességnek bizonyult. Hálás lett. Még akkor is, ha fogalma sem volt, kinek tűnhetett fel, hogy ő nem vacsorázott. Bár akadt egy tippje. Aztán lett egy második is, amikor egyszer csak vele szemben egy szemüvegen csillant a fény.

Ugyanis az asztalához még valaki leült:

– Nem jöttél tegnap este.

– Dolgom akadt – mérte végig a fiatal, barna férfit az első estéjéről.

Vica elgondolkodott: ő tette volna oda? Hogy derítette ki, melyik a szekrénye, hiszen még a nevét sem tudta? Elméletileg. Gyakorlatilag simán lehet, hogy igen, csak újoncként ő még nem fért hozzá a megfelelő rendszerhez.

Szemügyre vette az inkább szögletes, mint ovális arc vékony, bár szépen szabott ajkát. Az egyébként felejthető barna szemeket. Amiket mégsem lehetett mellőzni, mert kivételesen értelmesen és figyelmesen néztek.

Fölöttük a majdnem túl egyenes szemöldököt. A jobb oldaliban a heget.

A férfiasan rövid pillákat. A zongorista ujjakat. A szíjasan moccanó, nem vastag, ám kidolgozott izmokat. A folyamatosan befeszült nyakat. Amikre kicsit rálógott a hanyagul félhosszúra hagyott, olajbarna, egyenes, selymes haja.

– Azt hittem, felültetted – kapott be a férfi tétován egy falat omlettet.

Lapos fogai voltak, mégsem tűnt elnagyoltnak vagy durvának a mosolya. Különösen, hogy szinte porcelán fehéren virított a fogsora. Vagy sosem kávézott, vagy ügyelt arra, hogy az orvos az esztétikát is helyre rakja.

Vica bámészkodás közben is képes volt felelgetni:

– Ahhoz meg kellett volna ígérnem bármit – rándult meg a szája sarka, viszont megállta a mosolyt, mert úgy gondolta, a másik megsértődne rajta.

Valahogy nem olyan embernek tűnt, aki azokkal nevet, akik éppen rajta kacagnak. Még akkor sem, ha az olyan ártatlan ok miatt történt, hogy éppen egy különösen kedves dolgot mondott egy majdnem idegennek.

Inkább szörnyen céltudatosnak látszott. Épphogy nem törtetőnek:

– Igaz. Akkor este velünk eszel? – szegezte neki.

– Nem valószínű, hogy este fogok vacsorázni – harapott nagyot a teremtés a pirítósából.

– És, ha igen? – Kissé talán túl akaratos volt a szemben ülő ízlésének.

Vica szeme körbefutott az ebédlőn. Ahol a bent ülők háromnegyede férfi volt. Az elhanyagolható mennyiségű nő nagy része pedig ÚGY ült valaki mellett. Aki igyekezett elég marconának tűnni ebben a tesztoszteron versenyben, hogy senki ne próbálja mellőle a választottját elcsalni.

Végül is érthető volt a másik hevesége. Akinek még a keresztnévét sem tudta. Vica ezen töprengve eszegette a szendvicsét, bár már bánta, hogy rukkolat is kért rá. Még lekotatás közben sem akarta, hogy zöld darabkák ragadjanak a fogába:

– Akkor esetleg meggondolom, hogy talán odaülök-e... – Nyelte le a maradékot, és felállt.

- Miért nem?
- Miért én? – Intett vissza se fordulva.

Vica egész nap ezen töprengett, miközben virtuálisan szekvenciákat³ tervezett, és a hatásukat modellezte. Addig, amíg el nem jött az öt óra, és kopogtathatott a kéretlen lehetőség miatt a folyosó végén.

Amikor nem válaszoltak, óvatosan benyitott. A férfi épp egy HOLO képet bámult, egy megbeszélésen. Megnyomott egy gombot az asztal alatt, mielőtt megszólalt:

- Még tükölnök. Kérlek, legyen vacsora közben! Várj meg a laborban, majd együtt lemegyünk!

A fiatal nő szeme a képre ugrott. Ahol feszült vacsorról valaki éppen dühbe hergelte magát. Az ajtóban álló még úgy is tudta, hogy háborúról és megtorlásról beszél, hogy teljesen néma volt az egész monológ.

Elhúzta a száját. Peter szeme cinkosan villant:

- Szerintem is fárasztó... Nemsokára – hessentett az ajtó felé.

Úgyhogy Vica este a gépemberrel maga mögött lépett be a kávézóba. Mindenki feléjük fordult. Voltak kérdő tekintetek és rosszallások, mint a szemüveges pasasé, aki bosszúsan levágta az üdvözlésre emelt kezét.

A nő azért visszaintett.

A kísérője követte a nézése irányát. Nem lehetett semmit leolvasni az arcáról, valahogy mégis helytelenítő energia áradt belőle:

- Pont ők?
- Ennyire zűrösök? – megállta, hogy újra odanézzon.
- Tulajdonképpen nem, de a különleges egységesek mindig kissé...
- Kiállhatatlanok? – kérdezte mosolyogva, miközben vágyakozva továbbment a rántott sajttól.

Amiből így, hogy ideges volt – érzete szerint – egy tálcát is meg bírt volna enni. Ezt nyilván nem tehetette meg. Úgyhogy néhány vegán sushit pakolt a tányérra szójaszósszal, gyömbérrel, és férfias adag wasabival.

A főnöke csupán egy könnyű salátát kért hússal. Öntet nélkül. Bár Vica megértette, hogy egy ilyen testnek nincs szüksége sok kalóriára, viszont fehérjére és némi tápanyagra igen. Amikor a férfi megtorpant a széke mögött, a nő elmosolyodott:

- Engem nem zavar, ha a nevelésed miatt kihúzod – valahogy addigra összetegeződtek –, de nem várom el a parancsnokomtól.
- Nem ezért hezitáltam – csúszott hátrébb az ülőalkalmatosság a nőnek.
- Hanem?
- Nem tesz jót a reputációnak, ha nyilvánosan velem vacsorázol.

Vica szeme körbevillant a termen. Ahol félelemmel vegyes undorral bámulták a vele lévő alakot. Azt a nő még nem tudta eldönteni, hogy ez az állapotának vagy az eszének szól. Mert arra már rájött, hogy félelmetesen okos a főnöke.

Ahhoz elég volt a délután eleji, öt perces mikro-eligazításokon részt vennie.

³ Pontosán rögzített, bázis sorrendű génszakasz.

Mivel illetlenség lett volna azt mondania, hogy pont leszarom, kissé magasztosabban fogalmazta meg:

- Vagy, hogy cigány vérem van, vagy éppen, hogy két X kromoszómát kaptam a szüleimtől. Nem ezen múlik... Utálnak majd úgyis...
- Nem érdekel?
- Nem engedhetem meg magamnak, hogy érdekeljen.
- Kezelés vagy adósság?
- Adósság. Tengernyi – sóhajtotta. – Szóval doktori: gondolom, olyan témát kéne keresnem, ami a csapatnak is hasznos, mégsem katonai jellegű.
- Tudtam, hogy okos vagy – dicsérte meg.
- Anyira nem, hogy találjak jobb megoldást, mint egy erőszakszervezet.
- Mi érdekel?

A nő lenyelte a fejébe tóduló válaszokat: a világbéke. A szerelem. A Hold másik oldala. Létezik-e hüvelyi orgazmus? Tahiti. Vagy éppen Tibet. Hogy éppen, mi van a húgaimmal? Vajon hiányzik Hannának? Hogy bírják a szüleim, hogy újra két gyerek rajcsúrozik a házban? Így, hogy én nem tudok segíteni...

Nyilvánvalóan a férfi nem erre gondolt:

- Regeneráció gyorsítás még belefér? – talált végül Vica a vállalhatatlan gondolatai között egy olyan kutatási témát is, amihez volt némi kedve.
- Szerintem igen.
- Akkor az. Legyen a doktori kutatás a növényi sejtregeneráció. Aztán, ha sejtfalás egységen megy, utána az állati megoldása már egyszerű lesz.
- Miért gondolom azt, hogy van kész ölteted?
- Mert jó szemed van az emberekhez. Kérdezhetek?
- Persze – eszegette a salátáját.

Akkurátusan apró kockákra vágva a szintetikus csirkemellet. A robotkarral. Olyan ambivalens volt a brutális mechanika által tartott, teljesen normális alumínium villa. Ahogyan az egész fémhalmaz közepén nyugodtan trónolt a férfi, és angol jómodorral, a teste mellé szorított gépi könyökökkel salátát vacsorázott.

Vica fókusza most mégis máson volt:

- Milyen rangfokozatra kell emelkedni a teljes hétvégi eltávhoz?
- Két napja kezdted – hunyorgott cinkosan a szeme.
- Mennyire világítottál át?

Tudta, hogy túl bizalmas a hang, ám azzal vigasztalta magát, hogy legalább angolul kevésbé hangzott furcsán, hogy ennyire természetesen tegeződnek.

- Csak a szakmai aktádat olvastam el.

A nő kínlódva sóhajtott. Az asztalt fixírozta. Nagyon halkán szólalt meg, ahogyan megpróbálta a lehető legkevesebb információ átadásával megmagyarázni:

- Nevelőszülő vagyok. Azért kell a pénz. Elhoztam a féltestvéreimet. A kisebb húgom még óvodás. Ostobaság és kellemetlen, de én vagyok az anya a szemében.

Azt már nem tette hozzá, hogy a kislány autista is. Elég volt ez a katyvasz anélkül is.

Csak abban bízott, hogy az új laptop, és a programozást tanító szoftver legalább néha, ideig-óráig leköti a gyereket, hogy ne bontsa le a szülei házáat. Nem volt biztos ebben. Emiatt aggódott. Hívni sem merte őket, mert félt, hogy a videochat csak jobban felzaklatná a kicsit.

Úgyhogy csupán rövid üzeneteket váltottak, amik – persze – arról szóltak, hogy „minden a legnagyobb rendben”. Azonban a fiatal nő pontosan tudta, hogy az otthon maradtak sosem terhelnék ezzel, ezért mindig hitetlenkedve forgatta a szemét, amikor elolvasta.

– A szüleid? – vallatta Peter.

– Az enyémekek szuperek, ők pedig nem véletlen vannak nálam.

– Sajnálom!

– Én nem – mosolyodott el őszintén.

– A te szüleid?

– Tanár az apukám, és óvónő az édesanyám. Nem igazán vannak abban az anyagi helyzetben, hogy beleférjen a biológiai apánktól ránk maradt hiteltörlesztő-részlet.

– Sajnálom!

– Ezt már mondtad – nevette el magát Vica.

Az a hang fekete volt, mint az éjszaka. Mégis, valahogy megkönnyebbülést hozott. Az asztal másik felének is. A férfi robotválla fel-le moccant a kuncogás gondolatára. Elvigyorodott:

– Mit mondjak? Szánalmas vagy – köpte oda zsigeri cinizmussal.

– „Az élet siralomvölgy. A szerelem bűn. A gyönyör átok, a kéj a romlásnak és rothadásnak oka”⁴ – idézte a nő.

– Ezt nem ismerem. – Forgatta magában a hallottakat.

– Nem csodálom. Magyar. És valószínűleg rosszul fordítom.

– Az idézet úgyis csak mások szavainak hibás ismétlése – ripszolt Peter.

– Optimizmus: hit abban, hogy minden gyönyörű, még az is, ami ronda.

– Nem hittem, hogy rajtam kívül még egy ember olvasott Biercet – szaladt meg a szemöldöke.

– Én egyetértek a cinizmusával. Kihaszználhatom a jóindulatodat?

– Az érdekel, miért nem kéne, hogy vegyülj a különleges egységekkel? – Válaszként tétova bólintást kapott. – Azon túl, hogy nőcsábászok? Most valószínűleg magadban azt mondod, hogy Sam szerinted nem. Tényleg nem. Ő csak szociopata.

– Objektíven, vagy itteni mércével? – Sütött belőle az irónia.

Az asztaltársaságát azonban nem szeppentette meg:

– Szerintem, még itteni mércével is. Pont, mint én.

– Ez csak mérsékelten volt hasznos tanács.

– Szokd meg! Konzulensként még rosszabb leszek, amikor abban is megingatlak, hogy jól betűződ-e a nevedet.

Vica tétován visszasandított a válla felett, majd elkapva a tekintetét, inkább újra a főnökéhez fordult. A halovány, kissé keserű szájmoccanását látva, amit valószínűleg egy mosolyfélének szánt, nehéz volt így gondolnia rá.

⁴ Kosztolányi Dezső: Charles Baudelaire (Nyugat, 1915).

- Ezért vacsorázol mindig egyedül? – érdeklődött halkán.
- Többek között – felelte az őrnagya. – És mert kiállhatatlan vagyok. Ez is egy fontos indok.
- Holnap is ideülhetek?
- Egy hölgynek nem mondhatok nemet. Annyira azért nem vagyok kiállhatatlan.

2044. szeptember

Vica remélte, hogy ennyiben marad a különleges egységes csapat. Addig, amíg egyik reggel csak megjelent mellette az emlegetett férfi: Sam. Elismételte magában a nevet. Kétkedve odasandított, miközben még nyújtózkodott egy utolsót, majd benyomta a felszereléshez járó okosórán a gombot, és nekiindult a távnak.

Igyekezett rá se nézni a kéretlen kíséretére. Aki viszont nem engedte mellőzni a jelenlétét:

– Neked is jó reggelt! – Zárkózott fel mellé.

Vica kétkedően felvonta a szemöldökét. Bár igazából nem bánta a futást, mert így egy fél fokkal kisebb büntudat kínozza az állandó szénhidrát evés miatt. Fizikailag érezte, ahogyan dagad.

Akkor is, ha nem volt erre racionális oka. Az agyával összerakta, hogy kevesebb kalóriát eszik meg, mint amennyit az egész napos hajtással éget... Mégis... Tudta, hogy ennyit sem érdemel meg a szánalmastól csak egy paraszthajszállal jobb teljesítménye.

Amit a fizikai képzés során nyújtott... Vagy éppen az a lassú tapogatózás, amivel a laborban még csak a témavázlat kidolgozásában szenvelgett a lehetséges buktatókon. Élni se volt kedve, nemhogy csevegni:

– Az? Akkor jó reggelt! – A nő tartotta magát a saját tempójához.

Akkor is, ha sejtette, hogy ez a hosszúlábú alaknak kényelmetlen vánszorgás lesz. Remélte, hogy elunja, és megelőzi.

– Elvégre ilyen társaságban telik – felelte ő.

– Nektek nem külön edzések van?

– Csak kijöttem egyet melegíteni.

Igen. Persze. Tíz kilométer futással. Vica hosszan beszívta a levegőt, amikor rájött, hogy kezd elszállni a pulzusa. Mert megfélemlési kényszerből önkéntelen is gyorsított. Visszafogta magát, és kérdően odapislogott.

– Oké! – Értette meg Sam a metakommunikációt. – Láttam, hogy a gépnymi minden vacsoránál lestoppol, és meg akartam kérdezni, hogy kimentselek-e ma este.

– Kiments... – Visszhangozta az újonc.

A főnökére gondolt, aki olvasott volt. Kellemesen cinikus. Igazából jóindulatú. Ráadásul egyszer sem csekkolta le a mellét vacsora közben. Vagy – a pletykáknak megfelelően – tényleg meleg volt, vagy kifejezetten jól nevelt.

Vicát nem érdekelte, melyik, csak áldotta érte a szerencséjét, hogy nyugodtan ehet.

– Bizony. Megleptelek? – Mosolyodott el önelégülten az önjelölt lovag.

Tulajdonképpen igen. A nyilvánvaló lenézést félretéve, ezt valamilyen értelmezésben még kedves ajánlatként is fel lehetett fogni. A nő kérdően odafordult. Samnek futás közben még arra is jutott ideje, hogy cikornyás gesztussal meghajoljon.

Nem esett ki a ritmusból, ahogyan a hosszú lábaival szinte szökdelt a rekortánon.

A fekete teremtés megvonta a vállát. Inkább előre meredt, mert őt már a testhelyzet változás is kidobta a saját ritmusából. Sam még nem adta fel. Megérintette a karját. Vica kínlódva visszasandított. Érezte, hogy kezd kimelegedni a folyton változó ritmustól.

Erre odakínáltak neki egy vizet. A nő rosszallóan kifújta a foga között a levegőt, bár azért elfogadta:

– Komolyan. Mit szeretnél tőlem? – kérte számon a férfit.

– Nem egyértelmű?

Vica visszaadta az üveget. Nemcsak azért, mert az övé volt, hanem mert nem akart féloldalasan terhelni, egyik lábra izomlázat kapni, és másnap szenvedni. Visszavették tőle. Mondjuk, ezt igazán lovagiasnak találta.

Főleg, hogy egy rossz szót sem szólt érte a kísérője.

– Miért én? – Utasította el a nő ennek ellenére a feltételezést is. – Egy csomó csini újonc van.

– Volt már csini újoncom.

– És olyan, aki lekoptatott?

– Minket nem szoktak lekoptatni. Tudod, különleges egység... A kantine-táplálékklánc csúcsán vagyunk.

Az önteltséggel elrontotta. A másik kihívóan felvont szemöldökkel ránézett. Kissé szánakozóan. Aztán egy szó nélkül előrefordult. Nem kezdett begyorsítani, mert a másik ügyis jobban bírta volna az iramot.

Sam képes volt dekódolni az üzenetet:

– Ne már! Ne legyél ennyire rideg!

– Nincs nekem ilyenre időm. Kiképzés, meló. Este doktori. Örülök, hogy élek.

– Tudományos tisztnek jöttél?

– Nem is mosogatónak.

– Máshogy kérdezem. Mi a szakterületed? Talán segíthetek a doktorival.

– Mert? – Felé fordult: – Kitalálom... Kémikus vagy. Tűzszerészként dolgozol éééés...

A nő alaposan megnézte a szinte balettos mozdulatokat. A mellette haladó nem volt mesterlövész. Ahhoz túl robbanékonynak találta. Ez a test nem arra termett, hogy egyhelyben hasalva, messziről tizedelje az ellent.

Ahogy ejtőernyős sem. Nem volt akkora, hogy elég felszereléssel a kivégzendő csapatok mögül – afféle Rambóként – támadást indítson. Vica még egy másodpercig figyelte a hosszú karokat. Az öt tökéletesen követő ritmust.

A léptek hibátlan szinkronját.

– ...hátvéd vagy, és a kés a specialitásod – összegezte a benyomásait. – Talán kétkezes, és megkockáztatom, független a két oldalad.

– Honnan tudad? – Látszott rajta, hogy szabályosan leesett az álla.

Vica csak magában kuncogott, mert a nevetés nagyon oxigénigényes folyamat lett volna. Így csupán a szája sarka moccant büszkén. A messzeségbe bámult:

– Nézz magadra!

– Ez nem ér. Te már minden lényeges dolgot tudsz rólam, én meg rólad semmit.

– Bizony, Sam.

– Legalább a neved mondd meg!

– Vera – felelte, miközben befutott az öltözőbe.

– Ma este nem eszem veled – közölte „nem Vera” a főnökével a kantine felé tartva.

- Beadtad a derekad? – kérdezte Peter, ahogy mögötte araszolt a sorban.
- Nem, de balhé lesz, mert kamunevet nyögtem neki, és szerintem, rám keresett az adatbázisban. Legalábbis nagyon úgy néz ki – pislogott az asztal felé, ahonnan az átvert férfi elsötétülő szemekkel méregette.
- Nem mondtad meg neki a neved? – torpant meg a gépmonstrum.
- Nem.
- Mégis miért?

Mert Sam letámadta. Mert lehordta a kérdezőt. Mert öntelt volt, és lenézte a többieket. Ezeket Vica akkor sem szenvedhette, ha úgy tűnt neki, hogy jogos, mivel – feltételezhetően – tényleg félelmetes harcos, és kémikusként nem is hülye.

- Mert nem volt szimpatikus, amit mondott – vont vállat a teremtés flegmán.
- Na, gyere! – indult el Peter a tisztí étkezde felé.

Ahol párnázott székek sorakoztak. Páros és négyes asztalok, a kinti tömegeket leültetni hivatott monstrumok helyett. Vica még hátrapislogott. A megalázott fiatal férfi összeharapta az állkapcsát, azonban volt annyi esze, hogy ne menjen utána.

A nőnek büntudata támadt. Peter észrevette:

- Nem érdemli meg. Én sem, hogy megvédj.
- Magam miatt is tettem. És senki nem szidhatja rajtam kívül a szadista konzulensem.
- Az idegeidre megyek, mi? – Szélesen vigyorgott.
- Megfojtánalak – bólított hasonló arckifejezéssel.
- Az jó! Akkor vitatkozni akarsz velem. Gondolkodni fogsz a témán, és még jobb lesz a megoldásod.

Ezek után a vacsora viszonylagos nyugalomban telt. Még akkor is, ha a nő végig feszült maradt, mert eldöntötte, hogy csírájában elfojtja ezt a helyzetet. Úgyhogy kifelé menet intett a pártfogójának, majd egyedül, kihúzott háttal a kérdéses asztalhoz lépett:

- Nagyon sajnálom, de rettenetesen zavarba hozott, hogy mellém szegődtél a pályán! – Hadarta egy szuszra, mikor a felé perdülő sértett még nem ugrott a torkának.

Közben lehajtotta az arcát. Elvörösödve a földet szuggerálta. Tudta, hogy fiatalabbnak tűnik tőle, és most valószínűleg kifizetődőbb lenne félelmetesebbnek lennie, ám tényleg szégyellte a sunyiságát:

- Nyilvánvalóan gonosz dolog volt, viszont nem tudtam olyan épkezláb indokot felhozni ellened, amiről úgy gondoltam, hogy nem fogod félresöpörni. Egyébként Vica. És még egyszer bocsánat! – Indult volna el az asztaltól.

Sam elgondolkozva utánaézett, azonban nem ő szólalt meg. Az egyik ott ülő kurjantott utána:

- Mert most tudsz?

Vica vállat vont:

- Számít?

- Igen – eredt a nyomába Sam. – Mi rosszat mondtam?

A nő mély sóhajjal konstata, hogy nem marad ennyiben a dolog. Lekanyarodott a közkönyvtár felé a folyosóra, ami nem volt épp kedvelt célpont. Amikor körbenézve nem látott senkit, úgy döntött, megpróbálja felnőttként:

– Egy: komolyan nincs ilyenre időm. Kettő: nem tudom, mennyire ismered Petert, mit tett ellened, de velem mindig kedves. Szóval nem szeretném hallgatni, ahogyan becsméri!

– Egy nyomorék – köpte.

– Ki nem az? Rajta kívül is látszik – vont vállat hanyagul.

– Nem érdekel, mit gondolnak a többiek? Nem akarsz beilleszkedni? – Támaszkodott meg a feje mellett a falon.

A nő beszorítva érezte magát, mégsem szólt. Elvégre most épp bocsánatot kért, úgyhogy engedhetett valamennyit. Jobban belesimult a betonba, hogy nagyobb legyen közöttük a távolság.

A mozdulattól a hevenyészett kontya, amivel a falon támaszkodott, lebomlott. Végigzúdult a fonata. Sam szeme elgondolkozva követte a vállán előre eső, fenék alatt megállapodó, kékesfekete tincseket.

Ő épp úgy látta, mintha az előtte álló makacs teremtés az Ezeregyéjszakából mászott volna elő. Akkor is, ha az ottani háremhölgyekkel szemben megint elutasította:

– Nem. Sajnálom!

– Nem szoktam veszíteni. – Túl szép volt az a haj, hogy ne akarja kipróbálni, milyen, ha a meztelen testét cirógatja. – Vagy éppen feladni. Ugye tudod?

– Ne már... Sam! Nézz szét a lányok között! Úgy szuggerálják az asztalotokat, mintha ott a megváltás várná őket – csóválta meg a fejét.

A tincsek végei huncutul hintáztak a kerek csípője felett, a dereka magasságában.

– Te nem – ellenkezett a különleges egységes.

– Én nem – bólintott.

– Tudod, hogy egyszer még oda fogsz ülni?

– Talán – bújt ki a keze alól. – De nem holnap lesz az a nap.

– Reggel találkozunk, királylány – kiáltott utána.

– Nem vagyok királylány!